

Arrest

nr. 113 257 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 december 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 28 juni 2013 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, geboren op 20 juni 1984 in Karachi (provincie Sindh, Pakistan). In mei 2011 werd u lid van de Awami National Party (ANP). Als lid van deze partij woonde u onder meer politieke bijeenkomsten en publieke optochten bij. Op 25 september 2012 werd u op straat in Karachi beschoten door twee aanhangers van Muttahida Qaumi Movement (MQM). U werd niet geraakt en diende diezelfde dag nog een klacht in bij de politie die geregistreerd werd in de vorm van een First Information Report (FIR). Er werd echter verder niets met uw klacht gedaan. Vervolgens dook u onder bij een vriend van uw vader. Op 5 oktober 2012 reisde u illegaal via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk tot in België, waar u aankwam op 18 december 2012 en op 19 december 2012 een asielaanvraag indiende. Indien u zou terugkeren naar Pakistan vreest u verder vervolgd te worden door aanhangers van MQM.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, uw partijlidkaart van Awami National Party (ANP), een kopie van de overlijdensakte van uw vader, uw diploma's, twee krantenfragmenten, een kopie van het First Information Report (FIR) van uw klacht dd. 25.09.2012, en een brief van een advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u, die lid was van Awami National Party (ANP) in Karachi (provincie Sindh, Pakistan), problemen kende met aanhangers van Muttahida Qaumi Movement (MQM).

U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk, hetgeen verviel op 14 oktober 2011. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers nooit een visumaanvraag te hebben ingediend en verkregen (DVZ, verklaring, vraag 28; CGVS, p. 8, 13). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, ontkende u bovendien nog steeds een visum te hebben aangevraagd en verkregen (CGVS, p. 13). U kunt de informatie die verkregen werd van het UKBA, die immers steunt op uw eigen vingerafdrukken, echter niet weerleggen. U slaagde er daarenboven niet in uw Pakistaans paspoort neer te leggen, waarvan u verklaarde dit in Pakistan te hebben achtergelaten. U kreeg vijf werkdagen de tijd om uw paspoort te bezorgen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal dergelijk document niet ontvangen (CGVS, p. 8). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum(aanvraag) en uw aanhoudende leugens hieromtrent, ontstaat dan ook ernstige twijfel over uw verklaring uw land van herkomst nooit eerder te hebben verlaten dan in oktober 2012 (CGVS, p. 5, 9-10), alsook over de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (voor september 2012 zou u geen problemen hebben gekend in uw land) en de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan verder wordt ondermijnd.

Met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten legde u het First Information Report (FIR) van uw klacht dd. 25.09.2012 voor. Dit document bevat echter geen enkele originele stempel van het politiekantoor of de rechtbank, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien zijn er aanwijzingen die ernstige twijfel doen ontstaan over de authenticiteit van deze FIR. Zo ontbreekt op deze FIR het serienummer, een voorgedrukt nummer dat elke FIR moet dragen en een aanduiding is van de plaats van de FIR in het logboek dat op het politiekantoor wordt bijgehouden. Bovendien is een deel van deze FIR geheel onleesbaar daar stukken tekst over elkaar geplaatst zijn. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een

kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welke FIR kan laten opstellen bij de politie. Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit document onderuit gehaald. De brief van een u overigens onbekende advocaat die u tevens neerlegde en waarin melding wordt gemaakt van uw klacht, kan bijgevolg evenmin aanzien worden als een bewijs hiervan (CGVS, p. 3-4).

Indien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog geloofwaardig zouden zijn, slaagde u er echter niet in aannemelijk te maken waarom u zich niet probleemloos elders in Pakistan zou kunnen vestigen, om uw problemen met de aanhangers van MQM die u in Karachi hebt gekend, omwille van uw lidmaatschap bij ANP, te vermijden. U gaf aan dat MQM overal in Pakistan aanwezig is en zich bijvoorbeeld ook in Balochistan (provincie Balochistan) bevindt, en dat u omwille van uw lidmaatschap bij ANP overal door hen vervolgd zou worden (CGVS, p. 13, 15). Deze uitleg betreft echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. Zij tevens opgemerkt dat uw verklaring dat uw belagers aanhangers waren van MQM tevens een veronderstelling betreft en u niet wist wie deze personen precies waren (CGVS, p. 4, 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt daarenboven dat MQM enkel een grote aanhang heeft in de provincie Sindh, in het bijzonder in Karachi, uw vorige woonplaats, waar tevens het hoofdkwartier van MQM gelegen is, en dat het politiek geweld waar MQM bij betrokken is zich voornamelijk in de provincie Sindh en in het bijzonder, Karachi, manifesteert. U geeft daarnaast aan geen noemenswaardige problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 12-13), hetgeen een mogelijke hervestiging dus niet in de weg zou kunnen staan. Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in de Pakistan te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten in dit verband, is er wat u betreft dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Pakistaanse identiteitskaart, uw partijlidkaart van Awami National Party (ANP), een kopie van de overlijdensakte van uw vader, uw diploma's, twee krantenfragmenten), kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart, uw partijlidkaart van Awami National Party (ANP), de kopie van de overlijdensakte van uw vader, en uw diploma's, bevatten louter informatie over uw identiteit, uw opleiding, uw lidmaatschap bij ANP en het overlijden van uw vader, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De twee krantenfragmenten die u ten slotte nog neerlegde gaan over twee politieke moorden op kopstukken van ANP waar MQM luidens u verantwoordelijk voor was (CGVS, p. 3, 11). De inhoud van deze krantenfragmenten wordt evenmin betwist. Zij heeft echter geen betrekking op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon.

Op 26 juni 2013 ontving het Commissariaat-generaal nog een aangetekende brief met daarin een origineel medisch attest waarmee u wilde aantonen dat u niet kon ingaan op de oproeping voor een bijkomend gehoor op het Commissariaat-generaal dat voorzien was op 20 juni 2013. Na grondig onderzoek van uw dossier bleek echter dat ik op basis van de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 25 maart 2013 over voldoende elementen beschikte om een beslissing te nemen over uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“Overwegende dat het CGVS de aanvraag tot bescherming geformuleerd door verzoeker heeft afgewezen;

Het CGVS stelt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Geneve of een reeel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst nl Pakistan.

De bestreden beslissing houdt voor dat de verklaringen van verzoeker m.b.t de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Pakistan weinig overtuigend en weinig aannemelijk zouden zijn.

1. De Commissaris Generaal verwijt verzoeker dat deze niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht nu verzoeker heeft verzwegen dat hij destijds in 2010 een visum heeft bekomen voor het Verenigd Koninkrijk.

Dit terwijl deze informatie absoluut irrelevant is voor de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker waarvan de problemen (en rechtstreekse aanleiding tot vlucht uit Pakistan) dateren van na zijn gedwongen terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan in april 2011.

Verzoeker verklaarde immers dat hij pas in mei 2011 lid werd van de AWAMI NATIONAL PARTY en hij in September 2012 werd beschoten door aanhangers van de MULLAHIDA QAUMI MOVEMENT.

De Commissaris Generaal blijft in gebreke aan te tonen wat de relevantie is van het verzwijgen door verzoeker destijds doch voor zijn problemen in Pakistan in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven waar alle problemen zich voordoen na de bewuste repatriëring.

Het verzwijgen van deze informatie door verzoeker kan dan ook geen enkele invloed hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker en betekent niet dat de Commissaris Generaal niet verder meer de verplichting zou hebben het asielrelaas van verzoeker verder te onderzoeken.

2. Verder verwijt de Commissaris Generaal aan verzoeker dat er ernstige twijfels zouden bestaan omtrent het feit dat verzoeker voor oktober 2012 nooit zijn land zou hebben verlaten wat inmiddels wel werd verduidelijkt nu verzoeker toegeeft sinds april 2011 gerepatriëerd te zijn geworden door het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan.

Doch verzoeker beklemtoont opnieuw dat zijn problemen pas zijn gestart in Pakistan sinds oktober 2012 na zijn gedwongen repatriëring zodat de leugens of verzwijging door verzoeker van deze eerdere visumaanvraag en toekenning zonder relevantie zijn op de beoordeling van de reële gronden en asielmotieven door verzoeker.

Dat de Commissaris Generaal in gebreke blijft aan te tonen waarom het verzwijgen van het eerdere visum absoluut in relatie staat met twijfels die door de Commissaris Generaal worden geuit over de door verzoeker uiteengezette reisweg van Pakistan naar België of de daarbij gebruikte reisdocumenten door verzoeker.

3. De Commissaris Generaal gaat ook verder niet in op de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten waarbij verzoeker het First Information Report van zijn klacht dd. 25.09.2012 voorbracht en waarbij de geloofwaardigheid van dit document in twijfel werd getrokken door de Commissaris Generaal.

Het feit dat dit document (First Information Report) geen originele stempel zou bevatten betekent daarom niet dat het document vals zou zijn.

Evenmin nu een serienummer ontbreekt.

De Commissaris Generaal blijft in gebreke aan te tonen waarom het bewuste document niet in aanmerking kan worden genomen nu het ontbreken van enige stempel of serienummer niet kunnen leiden tot het volledig negeren van dergelijk document.

Verzoeker beklemtoont dat dit document dient te worden bekeken samen met zijn verklaringen die bovendien zijn relaas volledig ondersteunen.

Evenmin kan de Commissaris Generaal zich in het algemeen beroepen op het feit dat er wijdverspreide corruptie is in Pakistan om te stellen dat dergelijk document door verzoeker bijgebracht vals zou zijn.

Dat de Commissaris Generaal in gebreke blijft aan te tonen waarom specifiek het door verzoeker bijgebrachte stuk vals zou zijn.

Verder is het ook opmerkelijk dat geen enkel onderzoek werd verricht naar de advocaat van verzoeker uit Pakistan die deze FIR bevestigde en stuk werd bijgebracht.

Het gegeven dat dit element van de raadsman van verzoeker in Pakistan op geen enkele wijze werd onderzocht, betekent dan ook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting die op de overheid rust.

4. De Commissaris Generaal heeft op geen enkele wijze de vervolgingsfeiten door verzoeker aangehaald onderzocht.

De Commissaris Generaal merkt alleen op m.b.t de eventuele subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeker, dat verzoeker niet aannemelijk zou maken zich ergens anders in Pakistan te kunnen vestigen om problemen met aanhangers van MQM omwille van verzoekers lidmaatschap met ANP, te vermijden.

Dat de Commissaris Generaal hierbij stelt dat MQM enkel een grote aanhang zou kennen in Karachi doch niet in andere delen van het land.

Dat dit echter niet uitsluit dat MQM verspreid is over Pakistan en dat het feit dat er zich meer aanhangers in een bepaalde regio bevinden, hier dan ook geen afbreuk aan doet.

De Commissaris Generaal blijft zelf in gebreke om aan te tonen waar en hoe verzoeker zich zonder gevaar in een andere regio te Pakistan zonder gevaar zou kunnen vestigen.

De motivering van een bestuurshandeling moet dan ook draagkrachtig zijn wat in casu niet het geval is zeker nu de ingeroepen vervolgingsfeiten door verzoeker niet worden onderzocht op de enkele basis dat verzoeker voorheen zou hebben gelogen over zijn eerdere visumaanvraag.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is

(RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J7T2003, afl. 867, 393).

Bijgevolg maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht, omvat in art. 62 Vreemdelingenwet, alsook in artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing is aldus ondeugdelijk gemotiveerd en maakt eveneens een inbreuk uit op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad

Wat de 3 First Information Reports bijgebracht door verzoeker alsook het attest van de raadsman van verzoeker te Pakistan betreft:

Nergens uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing zelf, blijkt echter dat er enigszins onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van voormelde documenten.

Dergelijke halfslachtige stelling, zonder het neergelegde document in se te onderzoeken, ondermijnt de onderzoeksplicht van het Commissariaat-Generaal.

De Proceduregids stelt hieromtrent het volgende:

"196. C'est un principe general de droit que la charge de la preuve incombe au demandeur. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent."

De stelling van het CGVS dat dergelijke documenten ter zijde worden geschoven, is manifest onzorgvuldig en onredelijk gezien de bewijswaarde die moet worden gehecht aan officiële documenten.

Bovendien dient te worden gewezen op een arrest (Affaire SINGH ET AUTRES c. Belgique (Requete no 33210/11), d.d. 02.10.2012, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin België werd veroordeeld voor een schending van art. 3 en art. 13 van het EVRM:

"100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle

remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Pakistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. À ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux.

102. La question, soulevée par les requérants, de savoir si, ce faisant, le CCE s'est cantonné derrière une interprétation stricte de l'article 39/76 de la loi relative au dépôt de documents nouveaux, dépasse le rôle subsidiaire de la Cour. Il lui suffit de constater que la seule question importante à ses yeux, à savoir si les documents présentés étayaient les allégations de risques en Pakistan, n'a pas fait l'objet d'investigation par exemple auprès des bureaux du HCR à New Delhi, comme le recommande par ailleurs le HCR (paragraphe 49).

103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversibles du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, *id.*, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eût été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention."

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan gedetailleerd wordt beschreven:

"Contexte

La situation des droits humains était toujours déplorable ; des agents des services de sécurité et du renseignement étaient souvent complices de violations. Les autorités n'avaient le plus souvent pas la détermination ni la capacité de protéger les femmes, les journalistes et les membres des minorités ethniques ou religieuses, entre autres groupes vulnérables, contre les atteintes à leurs droits fondamentaux, et de traduire en justice les responsables de tels agissements. Les promesses des autorités fédérales et provinciales d'améliorer l'état de droit dans la province du Baloutchistan, déchirée par la violence - notamment en renforçant la surveillance de la police et de la force paramilitaire du Frontier Corps, en recrutant un plus grand nombre de Baloutches dans la fonction publique et en augmentant la part de la province dans la répartition du budget national n'ont pratiquement pas été suivies d'effets.

Près d'un million de personnes étaient toujours déplacées en raison du conflit persistant entre les forces de sécurité et les talibans pakistanais. Les personnes qui rentraient dans des régions reprises aux insurgés se plaignaient de l'insécurité et du manque d'accès aux services essentiels. Un système judiciaire parallèle fondé sur une interprétation étroite de la charia (droit musulman) a été mis en place dans la division de Malakand, bien que les talibans pakistanais aient été chassés de cette zone, ce qui faisait craindre l'application de leurs codes sociaux très stricts. En juin, le président Zardari a accordé aux forces de sécurité opérant dans le nord-ouest du pays l'immunité des poursuites, y compris pour les

actes commis dans le passe, ainsi que de vastes pouvoirs en matiere de detention arbitraire et de sanctions. Le president a approuve d'importantes reformes a l'occasion du 14 aout, jour anniversaire de l'indépendance du Pakistan. La Loi de 2002 sur les partis politiques a été étendue aux zones tribales sous administration fédérale (FATA) et l'Ordonnance relative aux crimes commis dans la zone-frontière, une loi datant de l'époque britannique qui privait les habitants des zones tribales de bon nombre de leurs droits fondamentaux et des mesures de protection garanties par la Constitution, a été modifiée. Les nouvelles dispositions, qui limitaient le pouvoir de l'Etat de placer des personnes en detention arbitraire et de leur infliger des chatiments collectifs, prevoient la possibilité pour les habitants des zones tribales d'interjeter appel devant un tribunal des décisions prononcées en vertu de l'Ordonnance ; elles ont permis aussi aux partis politiques de fonctionner dans les zones tribales. Le Pakistan a ratifié le 9 juin le Protocole facultatif à la Convention relative aux droits de l'enfant, concernant la vente d'enfants, la prostitution des enfants et la pornographie mettant en scène des enfants. En septembre, le Pakistan a levé la plupart de ses réserves au PIDCP et à la Convention contre la torture. Il a toutefois maintenu des réserves problematiques, qui empêchent un non-musulman de devenir Premier ministre ou président et établissent une discrimination à l'égard des femmes en matière de droit à l'héritage.

Violations commises par les forces de sécurité

Les forces de sécurité et les services du renseignement, qui bénéficiaient d'une quasi-impunité, ont été accusés de violations des droits humains, notamment de disparitions forcées, d'actes de torture et d'homicides de civils, de journalistes, de militants et de membres présumés de groupes armés, tués dans des attaques menées sans discrimination ou victimes d'exécutions extrajudiciaires.

Exécutions extrajudiciaires

De nombreux cas d'exécution extrajudiciaire ont été signalés dans la province du Baloutchistan ainsi que dans le Nord-Ouest et à Karachi, où régnait une grande violence.

(...)

Disparitions forcées

Les autorités ne déféraient pas à la justice les responsables de disparition forcée ; on n'a pas eu de nouvelles de la plupart des victimes. Le gouvernement a désigné en mars une nouvelle commission chargée d'enquêter sur les disparitions forcées, mais il a fallu attendre six mois avant que l'ancien juge de la Cour suprême Javed Iqbal ne soit nommé à sa tête. Plus de 220 cas de disparition parmi les centaines de cas individuels signalés avaient été élucidés depuis que la commission précédente avait débuté ses travaux, en mars 2010. On a reproché aux deux commissions de ne pas protéger les témoins et de mener des enquêtes insuffisantes, tout particulièrement dans les cas où les forces de sécurité et les services du renseignement étaient impliqués.

(...)

Exactions perpétrées par des groupes armés

Les talibans pakistanais ont pris des civils pour cible ; ils ont perpétré des attaques aveugles avec des engins explosifs improvisés et ont commis des attentats-suicides. Plusieurs notables tribaux ont été victimes d'assassinats ciblés. Les talibans ont également tenté d'assassiner un certain nombre de responsables politiques affiliés au Parti national Awami (ANP). Selon les autorités, 246 écoles - 59 pour filles et 187 pour garçons - ont été détruites et 763 autres - 244 pour filles et 519 pour garçons - ont été endommagées dans la province de Khyber Pakhtunkhwa à cause du conflit avec les talibans. Des milliers d'enfants ont ainsi été privés d'accès à l'éducation. Les menaces de violences proférées par les talibans pakistanais restreignaient gravement l'accès aux services de santé, à l'éducation et à la participation à la vie publique pour les femmes et les filles.

(...)

Au Baloutchistan, des groupes nationalistes ont assassiné des membres de factions rivales ainsi que des Pendjabis et des membres des forces de sécurité. Ils ont revendiqué des attaques contre les infrastructures gazières et électriques, qui ont provoqué une très grave pénurie d'énergie dans la province. Des attaques motivées par l'intolérance religieuse et perpétrées, entre autres, par le Lashkar-e Jhangvi, un groupe armé, contre des musulmans chiites ont fait au moins 280 morts et blessés. (...)

Karachi a connu une flambée de violence qui a fait 2 000 morts, due aux affrontements de gangs rivaux - dont certains étaient liés à des partis politiques - pour le contrôle du territoire. Les forces de sécurité ont arrêté plusieurs centaines de suspects, mais la Cour suprême a reproché aux partis politiques d'entretenir les violences et aux autorités de ne rien faire pour arrêter de nombreux auteurs notoires de ces actes.

Liberté d'expression

Neuf journalistes au moins ont été tués au cours de l'année. Des professionnels des médias ont été menacés par les forces de sécurité, les services du renseignement, des partis politiques et des groupes armés parce qu'ils rendaient compte de leurs activités. Les responsables n'ont pas été traduits en justice par les autorités pakistanaises, qui n'ont pas non plus suffisamment protégé les journalistes.

(...)

Discrimination - minorites religieuses

Cette annee encore, des groupes extremistes religieux ont menace des membres de la communaute ahmadiyya, des Chretiens, des hindous et des chiites, ainsi que des sunnites moderes, et ils ont incite a la violence contre ceux qui preconisaient une reforme des lois relatives au blaspheme en vigueur dans le pays. L'Etat n'a rien fait pour empecher les attaques motivees par l'intolerance religieuse et visant les minorites ni pour traduire en justice les responsables de tels agissements.

(...)

Le juge qui a condamne a mort l'assassin de Salman Taseer a ete contraint d'entrer dans la clandestinite apres avoir regu des menaces de mort ; les assassins de Shahbaz Bhatti n'avaient pas ete deferes a la justice a la fin de l'annee. Apres avoir regu des menaces de mort, la responsable politique Sherry Rehman a retire la proposition de reforme de la loi relative au blaspheme qu'elle avait deposee a l'Assemblee nationale. Aasia Bibi, une paysanne chretienne condamnée a mort pour blaspheme en 2009, etait maintenue en detention en attendant qu'il soit statue sur son appel.

Violences faites aux femmes et aux filles

Les femmes subissaient des discriminations dans la loi et dans la pratique ; elles etaient victimes de violences au sein de la famille et dans l'espace public. L'Aurat Foundation a recense 8 539 cas de violences contre les femmes, dont 1 575 meurtres, 827 viols, 610 cas de violence domestique, 705 meurtres au nom de « l'honneur » et 44 attaques a l'acide. En decembre, le Parlement a tente de resoudre ce probleme en adoptant la Loi relative au controle de l'acide et a la prevention des attaques a l'acide et la Loi relative a la prevention des pratiques contre les femmes (portant modification du Code penal). Ces textes legislatifs, qui visaient a proteger les femmes et a leur donner les moyens d'agir, aggravaient les peines encourues par les auteurs de violences liees au genre. C'etait la premiere fois que les attaques a l'acide et des pratiques comme le manage force etaient erigees en infraction penale au Pakistan.

(...)

Peine de mort

Plus de 8 000 prisonniers etaient toujours sous le coup d'une sentence capitale. Selon la Commission des droits humains du Pakistan (HRCP), 313 personnes au moins ont ete condamnées a mort, plus de la moitie d'entre elles pour meurtre. Trois personnes ont ete condamnées a mort pour blaspheme. Aucune execution n'a ete signalee depuis 2008. »

*BRON: AMNESTY INTERNATIONAL-ANNUAL REPORT 2012 - PAKISTAN
<http://www.amnestv.org/fr/region/pakistan/report-2012>*

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong er een reeel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Bovenstaande beschrijving toont bovendien duidelijk en ontegensprekelijk aan dat Verzoeker niet kan betrouwen op de autoriteiten van het land van herkomst voor het bekomen van de nodige bescherming daar deze in gebreke blijven om de eigen bevolking de minimum bescherming te verlenen verstrekt door art. 3 EVRM.

Door uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker worden blootgesteld aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van oorsprong.

Het lijdt immers geen twijfel dat bij een terugkeer naar het land van oorsprong, verzoeker minstens zal te lijden hebben onder zowel puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden, hetgeen voldoende is om te spreken van een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Bovendien bestaat er een ernstig en reeel risico op foltering van verzoeker.

Het moet worden onderstreept dat verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstige vorm van lijden. Daarbij zal het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Bovendien overstijgt de mishandeling een zekere minimumdrempel. De bedreigingen waaraan verzoeker wordt blootgesteld in het land van oorsprong zijn, zoals blijkt uit hoger geciteerde tekst, voldoende echt en onmiddellijk, zodat er sprake is van een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Bijgevolg impliceert de uitvoering van de bestreden beslissing een duidelijke en manifeste schending van art. 3 EVRM.

Derhalve dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Pakistan heden ten dage nog steeds zeer onzeker en onveilig is.

Om deze reden dient verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Dat omwille van voormelde redenen de beslissing van het CGVS niet gestoeld is op draagkrachtige motieven;

Dat de beslissing derhalve gebrekkig is;"

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de schending aanvoert “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.*” De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker specificeert niet welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze deze dan geschonden zouden zijn.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt benadrukt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag en dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht. De commissaris-generaal wijst op de informatie die werd verkregen van het United Kingdom Border Agency (hierna: het UKBA) en die zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker heeft deze informatie echter verzwegen waardoor de commissaris-generaal besluit dat zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker, na confrontatie met de bewijsstukken van het UKBA, ontkende een visum te hebben aangevraagd, maar de bewijsstukken niet kon weerleggen. Verzoeker slaagde er daarenboven niet in zijn Pakistaan paspoort, waarvan hij beweert het in Pakistan te hebben achtergelaten, neer te leggen. Gelet op bovenstaande elementen, ontstaan volgens de commissaris-generaal dan ook ernstige twijfels over verzoekers verklaringen zijn land van herkomst nooit eerder te hebben verlaten dan in oktober 2012, alsook over de door hem afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de omstandigheden van zijn vertrek uit Pakistan verder ondermijnd. Aangaande het First Information Report (hierna: FIR) dat verzoeker neerlegt, meent de commissaris-generaal dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Zo bevat het document geen enkele officiële stempel, ontbreekt het serienummer en is een deel geheel onleesbaar omdat stukken tekst over elkaar heen geplaatst zijn. Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd waaruit blijkt dat iedereen tegen betaling eender welke FIR bij de politie kan laten opstellen, waardoor de waarachtigheid van dit document onderuit wordt gehaald. De brief van een voor verzoeker onbekende advocaat waarin er melding wordt gemaakt van zijn klacht, kan bijgevolg ook niet als bewijs worden aanzien. Verder wordt in de beslissing gesteld dat, indien de vervolgingsfeiten geloofwaardig zouden zijn, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet elders in Pakistan te kunnen vestigen om zijn problemen met de aanhangers van MQM die hij in Karachi heeft gekend omwille van zijn lidmaatschap van de ANP te vermijden. Hoewel verzoeker beweerde dat de MQM overal in Pakistan aanwezig is, kon hij dit niet hard maken. Uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat MQM enkel een grote aanhang heeft in de provincie Sindh, in het bijzonder in Karachi, de woonplaats van verzoeker. Verzoeker geeft aan geen noemenswaardige problemen te hebben met de Pakistaanse autoriteiten, waardoor een hervestiging volgens de bestreden beslissing zeker een mogelijkheid is. Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet erkent de commissaris-generaal dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het

gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, is het volgens de bestreden beslissing niet aannemelijk dat dit conflict zijn terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. Bijgevolg blijkt dat er ten aanzien van verzoeker geen gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld en er geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde stukken zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Met betrekking tot het door verzoeker opgestuurde medische stuk waarmee hij wilde aantonen dat hij niet aanwezig kon zijn op een tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat voorzien was op 20 juni 2013, stelt de commissaris-generaal dat hij reeds na het eerste verhoor over voldoende elementen beschikte om een beslissing te kunnen nemen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaal-land bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat verzoeker een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft verkregen dat is verlopen op 14 oktober 2011 (stuk 18, Landeninformatie, UK Border Agency 29 januari 2013, Dublin antwoord). Ondanks bovenstaande informatie, stelde verzoeker tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal nog nooit in het buitenland te hebben verbleven (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25 maart 2013, p. 5 + 9 – 10) en dat hij nog nooit een visum heeft aangevraagd (Ibid., p. 8). Geconfronteerd met de bovenstaande informatie van het UKBA, bleef verzoeker ontkennen ooit een visum te hebben aangevraagd en ooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (Ibid., p. 13). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker meerdere malen dat de informatie van zijn eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk absoluut irrelevant is voor de beoordeling van zijn asielrelaas, de informatie geen enkele invloed kan hebben op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en dat zijn problemen dateren van na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan. De Raad stelt echter vast dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker erg op de helling komt te staan door zijn volgehouden ontkennen van een eerdere visumaanvraag of een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Zeker wanneer de problemen van verzoeker pas begonnen zouden zijn na zijn terugkeer naar Pakistan, kan niet worden ingezien waarom hij niet van bij aanvang kon toegeven “sinds april 2011 gerepatriëerd te zijn geworden door het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan”. De vastgestelde leugenachtige verklaringen van verzoeker doen wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat het verzwijgen van zijn eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk, de commissaris-generaal niet van de verplichting ontheft zijn asielrelaas verder te onderzoeken. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze verplichting wel degelijk ter harte heeft genomen (zie infra).

2.9. De beoordeling van de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). De Raad kan aan de voorgelegde

stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Waar verzoeker citeert uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: de UNHCR-Proceduregids) om zijn stelling te staven dat de commissaris-generaal tekort is geschoten in zijn onderzoek naar de door hem neergelegde documenten, merkt de Raad op dat de UNHCR-Proceduregids geen juridisch bindende kracht heeft en enkel geldt ten titel van aanbeveling (RvS 16 december 2009, nr. 5 138 (c)). Ook met zijn verwijzing naar en het citeren van een aantal paragrafen uit het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 2 oktober 2012, Singh et autres c. Belgique), toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal de door hem voorgelegde documenten niet afdoende heeft onderzocht.

2.10. In tegenstelling tot de beweringen van verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk dieper ingaat op de door hem neergelegde FIR (stuk 17, Documenten, FIR klacht). Hierbij werd vastgesteld dat het document geen enkele originele stempel van het politiekantoor of de rechtbank bevat en dat het serienummer ontbreekt, terwijl elke FIR luidens de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, een uniek voorgedrukt serienummer bevat dat de plaats in het logboek van de politie aanduidt (stuk 18, Landeninformatie, SRB Pakistan, First Information Report (F.I.R.), 19 mei 2011, p. 7). Er bestaat dus geen enkele aanwijzing dat het hier om een officieel document zou gaan, zoals verzoeker in zijn middel beweert. Bovendien, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, zijn stukken van de door verzoeker neergelegde FIR volstrekt onleesbaar omdat delen van de tekst over elkaar heen werden geschreven. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in een reden voor deze onleesbaarheid op te geven of de inhoud van het document verder te verduidelijken. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat corruptie bij het leger en het gerecht veelvuldig voorkomt (stuk 18, Landeninformatie, SRB Pakistan, Corruptie en documentenfraude, p. 7 – 8) en dat ook bij de registratie van een FIR corruptie kan plaatsvinden (Ibid., p. 10 – 11). Gelet op bovenstaande elementen kon de commissaris-generaal gerede twijfel koesteren over de authenticiteit van het door verzoeker voorgelegde FIR. Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat het niet is omdat het FIR geen originele stempel en geen serienummer bevat, dat de commissaris-generaal zich niet op de corruptie in Pakistan kan beroepen om te stellen dat zijn stukken niet echt zijn en het manifest onzorgvuldig en onredelijk is om dergelijke documenten ter zijde te schuiven, toont verzoeker niet aan dat dit document wel degelijk bewijswaarde zou hebben. De Raad merkt trouwens op dat verzoeker enkel een kopie van de FIR heeft neergelegd en dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in gebreke blijft om aan te tonen waarom dit stuk vals zou zijn, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal niet moet aantonen dat de documenten vals zijn, maar dat het volstaat dat deze onvoldoende garanties bieden op authenticiteit om deze buiten beschouwing te laten. Verzoeker beweert ook dat de brief van zijn advocaat niet werd onderzocht. Ook deze bewering mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt hierover immers door de commissaris-generaal overwogen dat een brief van een advocaat, die verzoeker overigens niet blijkt te kennen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25 maart 2013, p. 4), waarin melding wordt gemaakt van de klacht die verzoeker heeft neergelegd, niet kan worden aanzien als bewijs aangezien er in de eerste plaats geen geloof kan worden gehecht aan die klacht die verzoeker zou hebben neergelegd. Verzoeker slaagt er niet in dit te weerleggen.

2.11. Waar verzoeker meent dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten geenszins werden onderzocht, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat, indien de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten alsnog geloofwaardig zouden zijn, quod non, verzoeker niet aannemelijk kon maken waarom hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan deze problemen te ontsnappen.

2.12. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Tijdens het gehoor werd verzoeker gevraagd of hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan de problemen te ontsnappen die hij in Karachi heeft gehad met de aanhangers van de MQM (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25 maart 2013, p. 13). Verzoeker maakte hierbij geen melding van bezwaren, maar benadrukte dat MQM nu aanwezig is in heel het land (Ibid.). Op grond van

de informatie uit het administratief dossier besloot de commissaris-generaal echter dat MQM enkel een grote aanhang heeft in de provincie Sindh, in het bijzonder in Karachi (stuk 18, Landeninformatie, UKBA, Pakistan Country of Origin Information (COI) Report 7 december 2012, p. 48 en 174 – 175). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker weliswaar aan dat de MQM een terroristische organisatie is (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25 maart 2013, p. 3 + 12), en dat hij voor zijn leven vreest in heel Pakistan (Ibid., p. 15), maar hij brengt hier geen concrete bewijzen van bij. Ook in zijn verzoekschrift, waar verzoeker stelt dat het niet is uit te sluiten dat MQM verspreid is over Pakistan en dat er zich meer aanhangers in een bepaalde regio bevinden, blijft het bij blote beweringen en brengt verzoeker geen concrete bewijzen aan. Verzoeker gaf verder aan geen problemen te hebben met de ordediensten/autoriteiten in zijn land van herkomst en dat hij geen andere problemen had waarvoor hij gevlucht is (Ibid., p. 13). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker hoogopgeleid is (stuk 14, Vragenlijst DVZ, 7 januari 2013, p. 2) en verschillende talen machtig is (stuk 14, Verklaring DVZ 7 januari 2013, punt 10), waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat verzoeker zich niet zonder gevaar in een andere regio van Pakistan zou kunnen vestigen.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs (EHRM, 4 december 2008 Y.t. Rusland). Verzoeker toont met zijn betoog dat hij zou worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en hij bij terugkeer *“minstens zal te lijden hebben onder zowel puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden”* en dat hij niet op de Pakistaanse autoriteiten kan vertrouwen voor het verkrijgen van de nodige bescherming, zijn individueel risico niet aan. Door een aantal paragrafen uit het Amnesty International Annual report 2012 – Pakistan te citeren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een reëel risico op ernstige schade zou bestaan.

2.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, maar dat het hier gaat om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. De informatie die verzoeker aanreikt van Amnesty International over mensenrechtenschendingen laat niet toe te besluiten dat er in Pakistan op heden een situatie van willekeurig geweld bestaat waardoor burgers, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen op ernstige schade. Verzoeker brengt geen elementen aan die hierop een ander licht zouden werpen.

2.15. Ter terechtzitting vraagt verzoeker om zijn zaak uit te stellen omdat hij verwacht bijkomende documenten te zullen ontvangen (met name zijn paspoort dat in beslag zou zijn genomen op de luchthaven van Karachi en een aantal *“pagina's met tekst”*). De Raad kan hierop niet ingaan, zoals ook uitdrukkelijk werd meegedeeld ter terechtzitting. De Raad kan zich onmogelijk uitspreken over documenten die er niet zijn. Bovendien wijst de Raad verzoeker op het feit dat zijn asielaanvraag reeds dateert van 19 december 2012 (zie punt 1.1) en dat hij bij het indienen van zijn aanvraag werd geïnformeerd over het belang van documenten (stuk 14, vragenlijst CGVS 7 januari 2013, voorafgaand advies). Tevens merkt de Raad op dat verzoeker ook tijdens het gehoor werd gevraagd om zijn paspoort te laten opsturen en dat hij zich akkoord verklaarde om dit binnen de vijf werkdagen na het gehoor over te maken (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25 maart 2013, p. 8). Verzoeker kan thans niet duidelijk aangeven wanneer hij wel in het bezit zou geraken van de aangekondigde documenten. Het feit dat verzoeker op heden nog steeds niet beschikt over zijn paspoort, hoewel dit hem al meermaals werd gevraagd, staat op gespannen voet met de medewerkingsplicht die op verzoeker rust.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker

maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN